

ПОЕТИЧНА АНТОЛОГИЯ

САМО
ЛЮБОВ

Поетична антологія

само любов

Лясковец
2018 г.

ПАНДОРА

Езоп един в твойта кръв
жигосва морното ми тяло,
и жар изгаря ми дъха,
щом всичко в теб е полудяло.

Щом пеперудите летят
в безкрайността ти колеблива,
и радост пие своя грях
в скута мил на самодива.

О, странен път, далечна нощ,
покорна нежност неделима,
звезди, обречени с любов
и хлад, изпълваща Всемира!

Какъв копнеж в един разкош,
презряна свян в една магия,
вълшебен сън в топла нощ
и обич – бликаща стихия?

ПЯСЪЧНИ КУЛИ

Не смея да бъда логичен,
брилянтът ти доста личи.
Ухаеш на нежно кокиче,
и рокът от тебе струи.

Въздишка, прокрадната в мрака,
в лазура безмълвно блести,
пробудена в мен, топлината
пожари безкрайни гаси.

И в нежност незнайна ме буди,
и в обич спонтанно гори,
под стръмните пясъчни кули
в сърцето ми тихо вали.

НЕСДЪРЖАН ДЖАЗ

Да се надяваш кой ще те изрови,
цветята ти са станали на тор?
Животът ти бездарно си говори
с една стена, опръскана със сол.

Да се преструваш кой ще ти подскаже,
щом ролите ти са една лъжа?
Въздишки трябват и порочност даже,
две свещи малки и една Луна.

Да се предаваш, колко ли ще струваш,
в очите ти се люшкат брегове?
Не се гневи, ненужно се надуваш,
стопли студа в нечие сърце!

Да се гримираш няма нищо лошо,
покрий с нюанс и грозния си свят,
и пий по чашка с някой мъж набожен –
случайна среща и несдържан джаз.

Да се събличаш, щом ти е просторно,
събличай своя позабравен грях,
и нека обичта ти е безспорна
с любов щастлива на притихнал бряг...

ТОПЛА НЕЖНОСТ

Вали и стичай нежен дъх
в пробудената ми скептичност!
Вали в жадната ми кръв
със стоновете на античност!

Вали в безбрежния ми бяг,
в пясъчната ми капризност!
Вали в поройния ми свят
с чувствата си за наивност!

Вали, забързана и зла,
отпий от гордия ми смисъл!
Вали с финеса на жена,
защото Бог така ни е орисал!

Вали в стенещата нощ,
в жарта на моята лоялност!
Вали с цялата си мощ,
с ручейната си фаталност!

Вали, облечена в грях,
разкъсай жалката ми пустош!
Вали с топлия си смях
и възроди се като чувство!

Вали в капките от дъжд,
обливай с обич всяка бръчка!
Вали в спомена на мъж
безкрайно влюбен в твойта същност!

Вали и стичай нежен дъх,
в очите на една безбрежност!
Вали в жадната ми кръв!
Вали с топлата си нежност...

КРОТКИ УСТНИ

Ти дори не стана монахиня,
братството май беше на шега,
розите не са цветя без име,
даже конят има си съдба.

Палавата свян не ме убива,
почеркът ти крие самота.
Колко ли си нежна и щастлива,
щом не криеш тези рамена?

Приказни са кротките ти устни,
галена е дивната вода.
Колко много в теб неща са вкусни,
подари ми жадна пролетта!

Пръстите ти още са покорни,
чувствена е младата ти кръв,
горда си по своему, безспорно,
приюти ме в земния си сън.

Тази вечер ще празнуват двама,
мисля, че ще бъде моя чест.
Приливът позира на пиано,
а пък аз все още съм поет.

Утрото наднича по пижама,
розовото дъха аромат,
любовта е ручейна и няма,
приказно е да си в този свят.

БЕЗ ПАТОС

Булевардите скитат в необятните истини
и възкръсват с безбрежните нощни ята.
Закъснялата младост се преражда в надежда,
в остарялата радост на една самота.

Калдъръмните строги с лирични прошения
в патетичните багри на премръзнал живот,
сеят сладката жажда на прекрасни видения,
в очаквана близост и горяща любов.

В далечния хребет на последния залез,
пръсти нежни се плискат в стаената жар,
и очи като мрежи хващат бурния пламък,
на моминската нежност в нестихващ пожар.

Колко огън се люшка в неспирния порещ,
нестихващ, пороен, непритихващ копнеж?
Споделената обич с маниста отронени
в една слаба, но горда, подарена любов!

ОТВЪД СВЕТА

Любовта! Ах, Любовта!
И глупави ни прави, но щастливи.
Със нея по-различен е света
и всичко в него е красиво.

За влюбените всичко е игра
и в нея те са само двама.
Любовта! Ах, Любовта!
Със нея невъзможно няма.

Дали събрала е момиче и момче
или пък срещнала е хора посивели,
те всички са с душата на дете
и през живота крачат смело.

Любовта! Ах, Любовта!
Тя смисъл нов придава на живота.
Струи дори в букетче със цветя,
във чаша вино, в поглед топъл...

А колко е прекрасна любовта
с омаен дъх на старо вино,
преминала горещца през света
и неугасвала с години,

все още топлеща набръчкани ръце,
все още жива във очите уморени
и като въгленче във старото сърце
тя топли, стане ли студено...

Не вярвам, че умира Любовта,
щом някой ден сърцето спре да бие.
Тя ще е жива и отвъд света,
във който днес живеем ние.

ЗАЩОТО, ЛЮБОВТА СИ Е ТАКАВА...

Вдигни очи! Пред трудностите не унивай!
Срещни ги с гордо вдигната глава!
Такава си е Любовта. Тя идва в миг и си отива,
но вярвай – Ще се върне тя!

Животът пълен е със срещи и раздели.
Изпълнен е със радост и тъга.
Със тях ний ставаме по-зрели
и с поглед нов за Любовта.

За нея ти вратата не заключвай,
дори сега сърцето да боли.
Ще дойде ден отново да се случи
да гледаш пак със влюбени очи.

Защото, Любовта си е такава.
Отива си, но идва пак при нас
отново огън парещ да раздава,
без дъх да ни оставя и без глас.

Защото, Любовта си е такава...

ЛЮБОВ

Любов към земята, към род и Родина,
любов към децата, любов към света.
Любов многолика, необозрима
и нейният дом е всяка душа.

На чисто и светло тя е красива.
Смисъл ни дава и в сивия ден.
Когато с любов във сърцето заспиваш,
утрото срещаш докрай вдъхновен.

С любов във сърцето душата се храни.
С любов се откриват сродни души.
С любов се лекуват всякакви рани
и само с любов добро се твори.

И дойде ли ден да се спреш и запиташ,
Какво си постигнал в този живот? –
Живял си достойно щом си обичал
и щом си раздавал всичко с любов.

КАКВО Е ЛЮБОВТА?

Какво е любовта? Какво е?
Лъч светъл и напъпил цвят
с неугасим стремеж да се разтвори
и да разпръсне аромат.

Какво е любовта? Какво е?
Невиждана стихия и стремеж
облаците черни да разгони
и да посее в две сърца копнеж.

Тя идва неусетно с тихи стъпки
или нахлува като ураган.
Превръща се в блажена тръпка
и ставаш мигом обладан

от някаква неземна сила,
която дава ти крила.
Сънуваш буден. Не заспиваш
и чакаш с трепет сутринта.

И тази буря споделена,
завихрена във две сърца,
полека бива укротена.
Превръща се във синева.

А има ли значение какво е
и как пристига любовта?
Дали за нея сме готови?
Какви ще бъдем след това?

ИЗГРЕВА НА ЕХОТО

Клавишите тревожно зазвъняха
и трепнаха в душата на жена,
една магия се превърна в стряха,
и плъзна се по чашата сълза.

Тялото на вечерта танцуваше
с мъглата по душите ни примамливи,
копнееше да зърне някъде,
любов забравена след щастие.

Приливът се сливаше с огледалото,
по кръчмите отекваше последен,
притихнал, някъде щурец погледна,
останал бос под зимната картина.

Есента величествена е в душите ни,
и сгряваме я с отлежало вино,
отпиваме надеждите след залези
и сливаме се с изгрева на ехото...

БЕЗ ПОВОД НА ОТРИЧАНЕ

Неизбежно е да се обичаме
след изгревите неподправени на чувствата,
по тези брегове прокудени
душите ни осъмнаха във пъкала.

Неизбежно и тревожно влюбване,
след ветровете търсим полусенките,
а пъстрите камбани спрели,
ще зазвъняват щом някой някога си тръгне..

Не чакам да зароя в пясъка,
надеждите, прощални мигове,
след тези и забравените гари
ще литваме без повод и отричане.

Ще чакаме забравени за някъде,
без куфарите натежали от обичане,
бездомен си остава всеки в ъгъла,
щом се учи още да обича.

А дрешникът е пълен със илюзии,
забравени витрините проплакват,
и чаши две от устните целунати
допиват с нас покълнало причастие.

Сезоните се сливат с елексириите,
отпиваме от слънчевите песни,
с крилете ни откъснати отлитаме,
за да бъдем верни и във гроба.

САМОТНАТА ЖРИЦА

*С диви круши и резенче хляб във торбата
тя ще спре на небето и ще викне към райската стража:
„Аз пристигнах... Аз съм Мария - жената
на всички мъже и на мъртвите даже.”
Борис Христов*

Тя не беше светица дори и в леглото,
а душата ѝ сякаш се превърна в каприз,
след всеки неизвестен, шепотен порив
на несподеления, любовен сюрприз.

Тя слизаше често в подземните царства
на подлите рицари без стон и душа,
и в пъкала сякаш оставаше сянка,
сливайки тялото жадно с нощта.

Тя си остана самотната жрица,
превърнала в залези дори и смеха,
в кристалната чаша спомен осъмна
целувайки с устни в небето греха.

Тя пристигна пред райските порти
с резенче хляб и чужд благослов,
и очаква да влезе при мъртвите даже,
продължавайки да дарява любов...

ПРЕМРЪЗНАХ ОТ ОЧАКВАНЕ

Премръзнах от очакване на Пролет
след птиците сънувам ветрове
и славеи на чувствата пробудили
живота ми в други светове.

Сега съм слънчева и зимна
с ручеите сливам се след ветровете
в пътека лунна под звезди запалени
в очакване на мъничко дете.

А дланите ми са дантелени постели
и мека нежност, топлина,
душата ми обгръща светлината
за нов живот покълнал след пожар.

Сънувам вечерите тихи
и всеки стих е моя нов рефрен,
дочакала среднощно ехо
постилам си в постелята любов.

СЛЕД ТОЛКОВА СКИТАНЕ

Подари ми любов, дори да е чакана,
толкова дълго в зимния ден.

Подари ми история твоя измислена,
за да бъда за тебе каприз.

Нека да бъда въздишка след залеза
и усмивка в утрото подарено от теб.
Нека да бъда жива и истинска,
изпепелена обичаща от болка и зов.

Нека да бъда ехо от спомени
и молитва в олтара на твоя живот.
В скута на Бога бъда орисана
да стоплям дните ти с моята любов.

Сподели ме за щастие и за късмет до поискване.
Сподели ме с вятъра и с жаравите лумнали,
нека да бъда нестинарка, вълшебница
и сбъдница твоя след толкова скитане.

ВЕЧНОСТ

Аз искам да си залеза след мен,
да стопляш женската ми същност
и с бурите в душата ми смутен
да ме прегръщаш с полъха на цвете.

Аз искам да съм камъче, опал,
зениците ми да са морска песен,
и в хоризонта някъде далеч
да виждам твоята постеля. Есен.

Аз искам да съм слънце не веднъж
в съдбата ни така нелека,
а ти до мене да си летен дъжд,
окъпал дните ми във вечност.

УМОРИХ СЕ

Уморих се да бъда силна жена!
Във огнище изстинало искра да стъкмя,
загаснали въглени да възпламеня,
светлина, топлина на дома да даря.

Уморих се бъда силна жена!
Незаслужени упреци, защото пазя честта.
Ръката синовна само аз да държа,
да разбирам и слушам, но да бъда сама.

Уморих се да бъда силна жена!
Опора и стожер на мъжки дела,
желания скрити, премълчани слова...
Искам просто да бъда – само... жена!

Искам да бъда слаба жена!
Мене да топят, да чуват гласа,
сърцето да виждат, да ме обичат така,
да чувствам, че сякаш – ще... полетя...

Уморих се...

СПАСИ МЕ, ЛЮБОВ!

Спаси ме, Любов!
От утихнали бури, в сърцето заспали,
и от угаснали въглени пак възкреси,
Феникс жив на любовни пожари,
дива страст във телата пак да гори!

Спаси ме, Любов!
От спокойния зимен сън събуди ме,
и от сивия ден на нощта,
със слънчев лъч на надежда дари ме,
че отново живее във мен пролетта!

Спаси ме, Любов!
От безцветното всекидневие избави ме!
До пъстротата на чувствени сетива изведи, ме!
Лято, жарко и знойно, ти запали ме.
Златна есен, пък ти – укроти ме!

ТЪГА

Тръгна си...
Домът ни опустя...
Тишината обгърна пространството,
пресова сърцето ми, душата ми...
Болката се блъсна в стените на нищото...
и отново се стаи там – дълбоко в мен...
Искам да заплача – но не мога...
Сълзите няма да отмият страданието,
защото съм мъртва,
убита от сивото, рутинното...
Аз съм птица със закърнели крила.
Животът ми е минало...
Щастието е забравена мечта – илюзия,
а Любовта... Любовта е само една човешка
фантазия...

РЕКАТА НА ЖИВОТА

Защо животът тъй се преобърна?!
Настъпва неусетно старостта!
Редуват се сезони – пак година.
Отминава бързо младостта.

И спира някак си Сърцето да вълнува,
и случват се все същите неща.
Върти се кръговратът, съществува,
обгръща ни все повече сивота.

Тече реката на живота, постепенно ни увлича,
от ручей млад до бурен водопад,
спокойна уж през равнината тича,
но пак напред е устремена, никога назад.

Сега се нося по течението ѝ пенливо
и питам се ще стигна ли до бряг,
ще има ли пак някой сърцето ми да прави диво,
ще забавя ли поне за малко неспирния ѝ бряг?!

НА ТЕБ

Масата отрупана е със цветя,
но твоето цвете го няма.
Съдбата накара ме дан да платя –
на празника свой да бъда сама.

Усмивват се устните, но в очите тъга е.
Да бъда със теб, мечтата – дъга е!
Докосва ме слънцето, но ми е студено.
Сърцето ми плаче! Сега всичко ли е платено?

Когато те няма, аз съм разпиляна,
счупена, изгубена, всъщност съм бяла!
Има ме, но сякаш ме няма!
Никой освен теб, не ме прави цяла!

ДОМ

Аз имам нужда тука да остана,
Във моя дом и в мойта тишина.
С пречистена душа пред тебе да застана
и пак на теб да дам от свойта топлина.

Аз имам нужда тука да остана.
Да срещам синевата на двете ти слънца
и щастиято свое да открадна,
да събера в букет от обич нашите сърца.

НАПИШИ МЕ...

Напиши ме...!
Но не със молив върху празните листи.
С ръцете си, на плитка с моите сплетени пръсти,
със тях ме напиши!
Вътре в себе си, на белите страници
в душата си ме напиши!
Да не ме изтрие забравата,
картината с цветове от чувства запълни!
Да не ме изгуби времето,
в сърцето си моето име запомни!
Затвори книгата на живота – съхрани ме!
Само за себе си – чиста – запази ме!
От всичко лошо – защити ме!
В приказката своя – разкажи ме, напиши ме...!

ПЕТ БУКВИ – ЛЮБОВ – КОД ЗА ЖИВОТ

Ти знаеш ли какво е любовта?!

Приказка красива, с коса на самодива!

Бяг на диви коне!

Свободен полет на птица!

Пролет!

А знаеш ли къде е любовта?!

Там... в утрото безоблачно и синьо – очите на сина ни!

Там... в реалното усещане за пълнота и завършеност,
в затворения кръг на щастие – безкрайност...

Ти знаеш ли какво е любовта?!

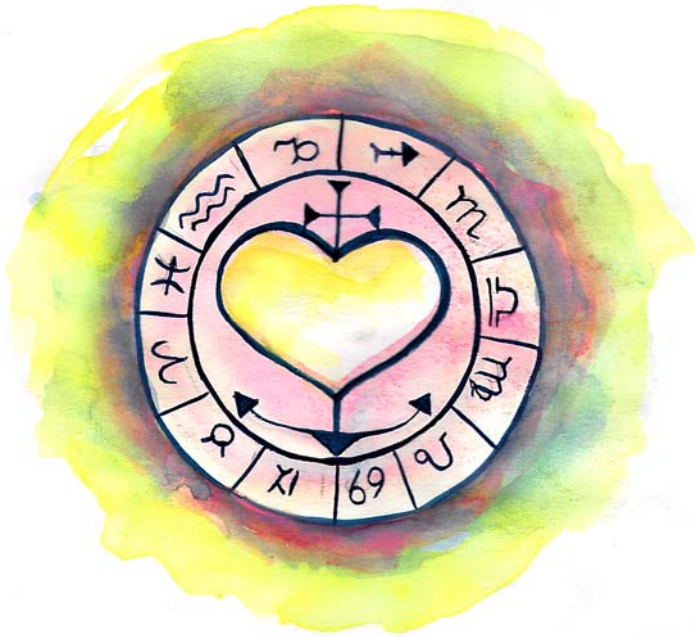
Пет букви, стиснати в юмрук – сърце,
съхранили топлината на твоите длани.

Докоснати вени – пулсираща кръв,
когато със теб сме щастливо пияни...

Ти знаеш ли какво е любовта?!

Ти знаеш ли...,

знаеш ли...?!

ЛЮБОВЕН ХОРОСКОП

Казват събдва се съдбата, по звездите.
По звездите, нощем, по-искрите,
що излитат от очите диви
и създават Рая, между живи.
В тях написана е цялата съдба,
що ни движи навред по света.
Там написани са нашите мечти,
най-красивите са в нашите звезди.
С влажен поглед и рогца красиви,
Козирози и Овнета са много диви,
Искат те русалка да намерят
и за туй по върховете се катерят.
Имат поглед ясен и красив,
щом се влюбят, става малко див.
А русалките от зодия прекрасна
се намират на пътека тясна.
Не е лесно там да изкатериш,
даже пътя трудно ще намериш.
Щото за русалка нежна, дива и красива
даже малко горделива,
трябва сам ключа да вземеш ти
и сърцето ѝ със обич – покори!
Те, русалките, затуи мечтаят
и на вятъра в ухото тихо баят:
„Ветре, донеси ни таз съдба!
Що желаем, да се събдне ей сега.
Донеси ни истинско мъжле,
може да е Козирог, Стрелец, а може и Овне!
Да не пие, пуши, да не пъшка!
И по другите русалки да не кръшка.
Да обича мене, буйно, лудо,
за да сторим в любовта си нещо чудо!
Да е атлетичен, страстен и красив,
нощем с мене да е много див.
Да не ходи чуждо да закача,
а със мене в битката да скача.

Да изкарва хубави пари,
за да прави по-красиви дни!
Да обича само мене лудо,
де късмет, къде толкова чудо?
Да е романтичен, силен и красив
и да ме обича с поглед див!
Чудеса да стори зарад мен!
Де късмет да има тоз ерген?
По небето толкова звезди,
как да наидеш своите мечти?
Ох, дано такъв се появи,
да не страдат нашите души.
Да е смел и силен във делата,
да не чака утре, да запрята.
Днес да има обич – неразумна,
луда, шеметна, безкрайно будна."

МОЛИТВА ЗА ЛЮБОВ

Романтична среща, две души
привличане, емоция, целувка.
Преплитащ огън в две съдби
унесени във тайнствена милувка.
Горящи свещи и луна,
мъждукат в тъмнината.
Галят сетивата те на две тела,
а музиката разрушава тишината
Дантелено бельо, вълшебен полет,
разпалват страст гореща.
Любов чета във твоя поглед
на всяка наша среща.

ПЪРВА СРЕЩА

Горе на хълма бяла къща
е кацнала на морския бряг.
Красиви растения в чудна градина,
свенливо я пазят от външния свят.
Във стая уютна със кожен салон,
със спалня дебютна във кралски подслон.
Звънът на кристал и два погледа влюбени,
вермутът разтапя снега.
Свенливи ръце докосват телата ни
и любовните думи сбъдват мечта.
Душите танцуват на ангелска музика,
а мигът от безкрая изпаднал е в транс.
И вълните навън да бушуват неистово –
любовната приказка е вътре във нас.
Копнежът нараства, кръвта бавно пламва
и ти силно желаш твоята жрица,
която със поглед към грях те приканва
в двореца в Балчик на румънската кралица.

ЖЕНАТА ЛЮБОВ

Жена – тази чудна стихия, необятна,
зачената сред струи звездна светлина,
жадувана, обичана и всеобхватна,
даряваща ни мир, любов и красота.

На живота свят – верен пазител,
свързана пряко със майката Земя,
жената, мили хора, е хранител
на божествени, вселенски чудеса!

Така с гордост носим своето призвание,
навред пръскаме светлина и обаяние.
Щастливи сме да ни кажат: просто жена,
дарила на света мир, любов и красота.

ЖИВЯНА ЛЮБОВ

Любов чувствена, шеметно безбрежна,
опивай сетивата ми с негата си нежна.
Запалвай в сърцето могъща, жива клада
да разперя криле волна, луда и млада.

Като утринна роса в кожата попивай,
всяка моя клетка ако трябва раздирай!
Не искам в празнотумство да линей,
дните преброени като пясък да пилея!

Не във жарките ми сънища да влиташ,
с мечти и блянове часовете да оплиташ!
Любов, хвърли ме на могъща, жива клада
да литна от света волна, влюбена и млада!

РАЗПИЛЕНИ ЧУВСТВА

Троша веригите на свойте чувства
крехки,
снежинки волни нека свободно
те да танцуват,
в ледени градини морни
да пируват,
за синевата ведро вечно
да гладуват.
От днес така наказани до веки
между световете – скитници
те да бъдат неприети,
да бродят боси, голи и проклети.
Зная, нявга пречистени във мене
кратко ще се върнат,
с теменужената пролет във душата
тихо ще надзърнат, капки обич
с устни ще рисуват.
Дано нещичко тогава аз да мога
все още живо, пеещо и лекокрило
да им предложа.
А не в ледени градини морни
напусто да пируват,
за мечти несретни, любов и синева
вечно да гладуват.

АЗ СЪМ ТВОЯ

Аз съм твоя земя. Искам ти да ми бъдеш владетел.
Да се грижиш за мен. Да ме пазиш от всяка вражда.
Да ме чуваш, когато пресъхнала стѐна
и когато измръзвам зимъс под снега.
Да ме галиш със устни, когато се връщаш
след безкраен гурбет, у дома уморен.
Всеки плод с топлина и със страст да прегръщаш
и да сееш с любов всяко семенце в мен.
Аз съм твоя тъга. Искам ти да ми бъдеш утеха.
Да се слеем в една, уж незнайна до днес... тишина...
И с преплетени пръсти да греем сред мрака,
безпощадни към хорската зла суета.
Аз съм щастие твое. Искам там да се скътам –
в душата ти.
Да премина в кръвта ти несетно, като лудо мерло.
Дъх след дъх, да ме вдишваш... Да бъда водата ти...
Да съм слънцето твое... И твоя насъщна храна...
Аз съм твоя. Гласът съм на твоята песен.
Аз съм ударът прежден на твойто сърце.
Аз съм твоя земя и тъга. Златна есен.
Загорчавам понякога, знам... Но съм с теб.

НЕ Е ИГРА...

Повярвай ми, понякога те виждам...
Разхождаш се в съня ми през мъгла...
Усещам, че безумно те обичам...
Мечтая си за теб, за мен... За нас...

Така е простичко и ясно всичко...
Копнеж за нежност... Думички без глас...
Не е игра... Дори не го изричай...
Най-прелестното чувство между нас...

Това усещам... Зная, че е лудост...
Но, всъщност лудост е да сме сами,
когато отговорите са тука,
а двамата се лутаме в мъгли...

Самотни сме, а споменът бледнее...
Копнееш, зная, тихо през нощта...
Тъгуваш, знам, за погледа ми денем...
Разбирам те. И с мене е така...

ЩЕ ТЕ СЪНУВАМ...

Ще те сънувам... Може би до вечност
ще искам тази нощ да продължава...
Уханна, неувяхваща гардения
ще ни завие с крехко одеало...

Ще те сънувам... В тихите миражи...
В средата на пустиня от фонтани...
В началото на чернооко лято...
В завършека на мъка неразбрана...

Ще те сънувам... В теб ще се разля
пенлива, като младо лудо вино...
А ти ще шепнеш... Тихо ще ми пееш...
Ще ме целуваш, за да съм щастлива...

ОБЕЩАНАТА ПРИКАЗКА

Обич моя, заспивай... Ще бъда твоята приказка...
Ще разказвам за минало, бъдеще, вчера и малко от
днес...
Ето, сълезите спират. Отново съм с теб и съм истинска.
Искам само да знаеш, че всичко ще бъде наред.

Ще изгрея за теб, щом звездата последна залезе.
Ще направя вълнички, когато другите спрат.
Ще ти бъда небе. Най-красивият пролетен лебед.
Ще ти бъда светило – последно и първо в нощта.

Ще остана след всички. За тебе, десета орисница.
Ще съм нимфата бяла, влюбена само във теб.
Ще докосвам мечти, от несбъднатост изпарили се.
Ще съм цялата нежност, преродена в душа на поет...

... ЛЮБОВТА...

Нужни ли са думите, когато
Душите ни говорят си без звук?...
Това е чиста проба телепатия,
макар, че си далеч... а аз съм тук...
Говорят си за минали животи,
припомнят си несбъднати мечти...
Душите ни – дечица босоноги,
едното май бях аз, а другото бе ти.
Душите ни са преживели много...
От нищо вече не изпитват страх!
И те, като войничета оловни,
са влизали във битка, с не един проstack...
Губили сме битки... ала никога войната!
Лекували сме раните си със Любов.
Човек е смъртен, но безсмъртна е Душата.
Тя става все по-силна с всеки нов живот.
Животът, казват, даден е от Бога...
Но как сега да вярвам във това?!
Боговете днес са толкоз много,
а една едничка – Любовта!
От Любов родени сме Човеците!
Тя е Светицата, която гради!
След време ще разберат и слепите,
че от Любов Човекът се роди!...

СВЕТИЦАТА ЛЮБОВ

Любов, кой не е писал за Тебе!?
Велики поети, мислители и философи...
Кой не е бил от Тебе обсебен,
защитавайки името Твое със меч и със строфи.

Изстрадала, Горда, Открадната, Пряма,
Извисена, Потъпкана... цялата в рани...
Възкръснала след поредна лъжа и измама...
Колко сълзи в Твоето море са събрани?...

Колко нещастни Души се удавиха в Тебе?
Колко честити доплуваха до бреговете Ти?...
Някои погубени бяха от Твоята ревност.
Други се смяха, не разбирайки Твойта душевност...

Със скъсана дрешка, но предана, вярна до края,
или с тоалети най-скъпи, но алчна и зла...
Ти ще останеш сред хората, чак до безкрая,
дорде има живот на тая страдална Земя...

А аз, който пиша тези редове,
Те моля, Светице, нека Те има...
... от векове, за векове...

ЧЕТИРИ МИГА ОТ ЛЮБОВТА

Четири мига откраднато щастие.
Четири мига на грешна Любов.
Ще ни накажат ли властите,
ще размахат ли пръста си строг?

Четири мига откраднато време,
на живота от лудия бяг.
Четири мига омайно безвремие...
... и Любовта си тръгва с последния влак...

Подранил ли е влака на малката гара?
Или времето бърза? Кой да ти каже?
На Любовта не и пука! Тя пали цигара
и димът скрива всичко, сълзите ѝ даже...

Тя знае, че утре не свършва светът!
Тя знае, че утре започва от днес!
Тя знае да чака до другия път!
Тя знае какво е достойнство и чест!...

ОБРЕЧЕНИ

Обречени сме с теб, но ти не се плаши!
Знам, звучи злокобно и тревожно.
Самотни рицари са нашите души,
скитащи в пустиня... сред безбожници...
Пазим любовта си, скътана във шепи,
като пламъче... от ветровете.
Вървим напред... а водачите са слепи.
Минаваме край хора зли,
по-зли дори от зверовете.
Но ти не се обръщай, гледай горе!
Виж, звездите пак са същите!
Дреме им за някакви си малки хора...
Звездите са звезди,
защото техен е простора!...
Ти замълча... Разбирам, тежко е.
Човек се учи сам... от грешките.
Обречени сме на Любов...
Сега... разбра ли!?...

КОГАТО ЖЕНА ТЕ ОБИЧА...

Когато жена те обича,
внимавай, не се заблуждавай,
това не е любовта на момиче!
По-малко вземай, повече давай!
Любовта и на буря прилича.
Тя е нестинарска жарава,
която огнена диря оставя.
Ако се плашиш, не тръгвай по нея,
защото обратен път няма...
Но, щом да рискуваш посмееш,
то знай, ще изгориш като слама.
Когато жена те обича,
тя има аромат на кокиче,
беззащитно, крехко и бяло,
като нейното влюбено тяло.
Но трябва да бъдеш ценител,
не само на външната хубост.
Бъди майстор, не просто любител.
С две думи – обичай до лудост!
Когато жена те обича,
бъди готов дори за разстрел,
защото тя слабак не привлича,
иска да знае, колко си смел.
Когато жена те обича,
готви се за клада във ада,
защото Любов се нарича,
само тази, която умее
да страда...

АЗ БЯХ...

Когато заспиваш, почти в полусън,
дочуваш ли шепот, нейде отвън?
Това са листата на старият бряст.
Това е Душата ми! Това съм аз!
Тихо отронват неизказани думи,
за мен и за теб, за това, помежду ни.
После се спускат попарени, жълти,
хиляди листи... хиляди смърти...
Защото е есен! Дървета умират,
но да мечтаят за Пролет, не спират.
Такъв е законът на кръговрата.
Животът пулсира... Върти се Земята...
Ще дойда в съня ти, спокойно заспи.
Ще остана при теб до първи петли.
На разсъмване, щом отвориш очи,
пак ще съм с теб, но замълчи... замълчи...

...

Та, както ти казах, заспивай спокойно.
Посрещай дните си гордо, достойно!
Аз ще съм с теб, до края на Времето.
Нашето Време, за нас отреденото...

ЗАГАДКА

Дали пък невъзможната любов
най-истинска е на земята?
Убива ли я делникът суров
или на празника ни суетата?

Тя вечна пролет ли е? Лято?
Или и там настъпва зима?
Дали за нея всичко е изпято
и претворено вече в рима.

Задача си поставих трудна, сложна.
Решение за нея не откривам.
Нали любов е невъзможна?
И пак сама без отговор заспивам.

ЖИТЕЙСКИ УРОК

Как устните ти върху мойта кожа
оставиха тез белези големи?
Готова съм веднага да се обзаложа –
не съм единствена със тез емблеми!
И други през годините ранявал си
и в спомена за тебе още страдат.
И свободата мъжка отбранявал си
в капана с нови жертви, старите отпадат.
Но никога недей забравя –
вселената е къща подредена.
Несправедливостите тя поправя.
Стрела любовна заредена,
ще ти изпрати и на теб Съдбата!
И белези ще ти остави.
За всеки появява се жената –
От мъж човек тя да направи!

И ТАЗИ ВЕЧЕР СА КРАСИВИ

И тази вечер са красиви
очите ми, изпълнени със сълзи.
А пламъците от камината, игриви,
се сменят като кадри бързи
от филм красив, но недовършен,
като разцъфнал клон, през пролетта откършен.

И тази вечер са красиви
Макар, че твоите не отразяват.
А спомени за дните ни щастливи
лицето ми за миг преобразяват.

Сърцето си усещам как препуска,
разкъсва тишината в мрака.
А любовта душата не напуска.
А твоята душа? Дали я още чака?

БЕЗ ДУМИ

Ти можеш ли във стих да ме опишеш?
Или за теб съм трудна и за проза?
Стоиш пред мен безмълвен, само дишаш.
В ръката ти – една червена роза.

Очакваш аз да проговоря.
Да назова насладата ни с име!
Със тишината няма да се боря.
Въпрос не чух! Но да, вземи ме!

ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА Е ЛЮБОВ

Цялата вселена е любов.
Не изтръпвай, ако те запали.
Приеми я като благослов,
като вечни божии скрижали!
Приеми я като сноп искри,
от които всичко оживява,
С нея можеш ти да изгориш,
но ще се превърнеш във жаравата!
Цял живот ще грееш с любовта.
Тя ще бъде цялата ти същност.
С нея ще останеш на света,
всичко взела, всичко ще ти връща.
Цялата вселена е любов,
светлина, владееща душите!
Приеми я като благослов!
Като химн, извиращ от звездите!

ТИ НЕ МИ КАЗВАЙ

Утрото кичи с гирлянди тревата.
Ние през техния пламък вървим.
Води ни тайно сам летният вятър,
който край нас тича неуловим...
Ти не ми казвай, че моя си вечно!
Този свят всеки ден е променим:
може би утре ще станем далечни,
може би вдругиден ще се сбlijим?
Думи на радост извират в душата,
но се страхувам да ги изрека,
че в радостта често крий се тъгата,
тъй както камък в дълбока река...
Слънце ще гребне със шепи росата,
нашите стъпки ще се заличат.
Ще ни изгуби игривият вятър
и ще ни търси по целия свят!...

ДУШАТА ТИ

На жена ми Дора

Душата ти е пълна със цветя.
Душата ти е дъхава градина,
в която се разхожда пролетта
и слънце носи там, където мине.
И вятърът, край тебе онемял,
с целувките си нежни те дарява.
Светът в очите ти се е събрал
и с чистата си прелест запленява...
А аз до теб, невидим като дух,
отпивам от нектарната наслада.
И от пчелите ранобудни чух
как можеш да останеш още млада.
Аз тайната им с теб ще споделя
а тя се крие просто във цветята
Ти знаеш я, че вечно си била
в магията на цветната позлата...
С цветя е пълна твоята душа –
душата ти е слънчева градина.
И никога аз няма да сгреша –
да те забравя и да те отмина...

ПАЗЕТЕ ЛЮБОВТА

С любов пазете любовта!
Че като свещ недогоряла,
вселени палила е тя,
но и вселени е създала.
И целият ни свят дори
ще бъде като в ад превърнат,
ако любов не сътвориш
ако любов не си прегърнал!
А всеки час и всеки ден
тя зрее в теб. Не я продавай!
Тя е плодът благословен,
обречен да се подарява!...
Тя е живот! Тя е съдба!
Осъдена, блести от слава!
На всички грешни и в беда
прощава тя. И не прощава!
С любов пазете любовта!
Тя факла е. Недогоряла!
Вселени палила е тя!
Но и вселени е създала!

МАГЪОСНИЦА СИ ТИ

Магъосница! Магъосница си ти!
Как целия ми свят си променила!
От моите и твоите мечти
един вълшебен храм си построила.
Във него са ни всички божества.
И всички думи, казвани, се знаят.
И всичките тъги и тържества
ще си останат пазени до края!...
Но този храм не бива да рушим,
дори когато в мълнии проблясва!
Ехти от него жизненият химн.
И мъдрият ни порив не угасва.
Магъосница! Магъосница си ти!
Как целия живот ми преобърна.
И го накара ярко да блести,
защото в слънчев изгрев го превърна!...
Ти ме дари със замък от мечти.
Ти ме дари с вълшебствата на рая!
Магъосница! Магъосница си ти!
И омагъосвай ме така до края!

СЕЗОНИ НЯМА ЛЮБОВТА

Сезони няма любовта.
И няма никакви прегради.
Че нужна е за всеки тя –
светът е за любов най-гладен!
Не се засища този глад.
И тъй било е от начало.
С любов и божа благодат
човечеството оцеляло.
Така в митическия рай
Адам излъган бил от Ева.
А той бил влюбен до безкрай,
в самотната игрива дева.
И Парис тръгнал на война
пленен от чара на Елена.
Да, всичко заради жена,
Една любов, любов – вселена!
И няма връщане назад –
щом хванал си се на хорото.
дали си стар или си млад,
играеш танца на живота!...
Сезони няма в любовта!
Че тя е дългата ни пролет.
Даряваш ѝ букет цветя,
а тя на теб – далечен полет!

СЪРЦЕТО ТИ ГОВОРИ

Сърцето ти говори. Не е чудо,
че чувам му кодирания глас.
Ще кажеш, че това е странна лудост.
Но лудостта не я измислям аз.
От векове говорят си сърцата –
не само за целувки и любов.
Били са хора със души богати.
долавящи божествения зов...
Сега, докато пиша стиховете,
усещам те, как близо си до мен.
И всеки твой проблясък на сърцето
приемам аз, щастливо изумен.
И чувам музика. Дали Вивалди
реди годишните си времена?
С теб тичаме из дъхави ливади.
И лято е – море от топлина,
в което можем да се поизкъпем,
да поседим прегърнати за час
и, минали през спомените скъпи,
да видим бъдещето си пред нас...
Сърцето ти говори. Не е чудо,
че чувам му кодирания глас.
В душата ми долитат пеперуди.
И в стихове ги претворявам аз!

РАЗСТОЯНИЕ

Зад стена далечна
тъмнината вечна
скрива светлите очи.
Радостта изпива
и любов разкрива
в тъмното сърце.

В полет птица бяла
светлина изгряла
ярко силата гори.
Мисълта издъхва
и викът заглъхва,
гаснат смелите мечти.

Блян вълнува
и умът сънува
миналите дни.
Във търсене вечно
и очакване далечно
ще се срещнат ли очи с очи.

„... SUCH AN EASY GAME TO PLAY”

Лесна играта била,
да, може и да е така,
но чак след като място си намерил
и печелившото число уцелил.
Залогът май е винаги голям,
загубиш ли – оставаш сам.
Но не се страхувай от това,
нали помниш – всичко е игра...

ПОСЛЕДНО

Аз мразя теб както залеза мразя
че в красотата му свършва деня
Аз мразя теб както слънцето мразя
че без жалост убива нощта

Аз мразя теб както мразя света
че тъй е огромен и далеч е от мене
Аз мразя теб както мразя плода
че е тъй сладък и пак забранен е

Аз мразя теб както мразя врага
че приятел със него не искам да бъда
Аз мразя теб както мразя съня
че от ранното утро беше пропъден

Аз мразя теб както себе си мразя
че тебе обичам безмълвно сега
Аз мразя теб без да искам да мразя
и затова се сбoguвам така с любовта

КОГАТО ТЕ ОБИЧАХ...

Когато те обичах, душата ми бе боса.
Когато те обичах, бях едно само дърво.
Ти кацна в клоните ми – малка птица...
Направи мъничко и топличко гнездо.
Когато те обичах,
аз вярвах – неразделни сме.
... Но дърветата умират прави,
а птиците – сами...
Орлите никога не стават врани –
те обичат висини.
Щом в огнището затляла е единствено жарава,
то по-добре това огнище да престане да гори!
Когато те обичах, ти повярва, че си жива...
... и почти разбра, че не всичко е пари.
Тя, Любовта, не винаги е най-красива.
Понякога е тъжна, пряма...
Събужда те в зори...
Събужда те...
И питаш се: защо ли пак съм жив?
От камъка в гърдите ми, не спира да боли...
От клетви, от ридания...
стотици обещания...
Душата натежава... и почва да кърви...
„Когато те обичах...“
Любов ли бе – кажи ми?
Не мога да си спомня... бяхме ли щастливи?
Поне веднъж решихме ли да тръгнем...
... ей така...
без пътя да си знаем, без цел и без багаж...
... с една едничка ОБИЧ, която да ни топли...
...
Сега ни е студено. Гнездото ни го няма.
Отдавна се превърна в купчинка кал и слама.
... В пустинна степ...
... и празна тепсия с похлупак...
Илюзия за цялост... но без ЛЮБОВ, е мрак...

Като в часовник пясъчен, забравен на тавана,
живеем ден за ден на дъното му...
... двама...
... измамени един от друг. Самотни... Непознати...
Защо сме тук?
Защо в Душите ни е празно?
Кога угасна огъня?
Къде са ни мечтите, онези, босоногите?
Мечтите ни за щастие –
по детски „чисто-простички“ ...
...
Когато те обичах... ги нямаше въпросите...

ИЗПОВЕД

– Дойдох в живота ти неканен, непознат.
Почуках на вратата ти със сетни сили.
Изтерзан от самота, в безлюдния ни свят,
потърсих в твоя дом огнище и закрила.

– Добре дошъл! Аз чаках само теб,
защото огънят гореше, без да топли.
С едно единствено и тихичко „Здравей!“,
обърна целият ми свят наопаки.

– Ти ме прие без никакви въпроси.
Не ме попита даже от къде съм, що съм...
Стопли Душата ми, окъсана и боса.
Почувствах се Човек, а не окаян просяк.

– Прегърнах мисълта, че ти си този,
за мене който небесата ми орисаха.
Една звезда сред тъмното проблесна
и заразказва приказка неписана...

В сърцата грейна огън от любов.
Телата – две. Души – еднакви, същи,
уж двама сме, а сякаш сме Едно.
Без тухли и стени си бяхме къщи.

СЕМЕЙСТВО РАЗЛИЧНИ

Растеше край брега на морето
едно самотно Дърво Орехово...
На ръба на скалите се вкопчило,
аха-аха, в морето да падне готово.
Гледа наоколо – само храсти пълзят,
няма подкрепа, няма за кого да се хване.

– То, в Ореха даже птици не свиват гнездо...
Самотно дървото в света ще остане.

Отчаял се беше самотникът Орех.
Все сам ли ще среща красивото утро?
Обзе го апатия. И оная, проклета умора,
дето преследва даже... самотните Хора...

Живееше горе, навръх на скалите,
Врана с катраненочерни криле.
Едничка и горда летеше в простора.
Бездомна, свирепа, и... без сърце...
(Сърцето ѝ, клетото, беше се свило
отдолу под мъничко златно перце...)
Всеки ден гледаше как дървото се свлича,
как без сили остава и листата съблича,
но бе тъй безсърдечна, че си мислеше:

– Нека!
Така му се пада на ореха клетки!
Родил се дърво – нека страда... проклетник!
Ето – скалите, скалите са вечни!
Буря се вихри, но те са нетленни...

Така я убиваше перото от злато,
че от болката, птицата се умори...
Кацна веднъж между голите клони
Но, за беда, крачето ѝ се закачи.
Вече нямаше сили дори да пищи.
А Дървото с любов я прегърна
и прошепна ѝ:

– Спи!...
Спи... И сънувай сънища сладки!...
Аз ще те пазя от зли ветрове...
Корени още по-здрави ще пусна...
Корона с листа ще отгледам за ден...
Плодове ще родя... Ще се грижа за теб...
И, повярвай ми, всичко ще бъде наред!
Спи... почини си... а след туй... остани!...

Орехът галеше нежно крилата.
Враната спеше. И тъй не разбра,
как се откъсна перото от злато.
И сърчицето ѝ пак затуптя.
За пръв път в живота си бе тъй спокойна.
За пръв път в живота си безгрижно заспа.

... А после?...

Зае се за работа после.
Гнезденце си сви сред уюта на клоните.
Беше щастлива. Орехът също.
И двамата вече не бяха самотни.
Бяха... семейство. Семейство Различни.
Какво ли ги свърза - ти сам прецени си...

СЪДЪРЖАНИЕ

Валентин Ангелов

Пандора	3
Пясъчни кули	3
Несдържан джаз	4
Топла нежност	5
Кротки устни	6
Без патос	7

Валя Петрушева

Отвъд света	9
Защото, любовта си е такава...	10
Любов	11
Какво е любовта?	12

Галина Москова

Изгрева на ехото	13
Без повод на отричане	14
Самотната жрица	15
Премръзнах от очакване	16
След толкова скитане	17
Вечност	17

Емилия Ангелова

Уморих се	18
Спаси ме, любов!	19
Тъга	19
Реката на живота	21
На теб	21
Дом	22
Напиши ме...	22
Пет букви – любов – код за живот	23

Марина Рашева

Любовен хороскоп	25
Молитва за любов	27
Първа среща	27

Моника Атанасова

Жената любов	28
Живяна любов	28
Разпилени чувства	29

Надежда Павлова	
Аз съм твоя	31
Не е игра...	32
Ще те сънувам...	32
Обещаната приказка	33
Пламен Капинчев	
... Любовта...	34
Светицата любов	35
Четири мига от любовта	36
Обречени	37
Когато жена те обича...	38
Аз бях...	39
Ралица Рашева	
Загадка	40
Житейски урок	40
И тази вечер са красиви	41
Без думи	41
Тодор Лицов	
Цялата вселена е любов	43
Ти не ми казвай	43
Душата ти	44
Пазете любовта	45
Магьосница си ти	46
Сезони няма любовта	47
Сърцето ти говори	48
Тодор Тонков	
Разстояние	49
„... such an easy game to play”	49
Последно	50
Надежда Павлова & Пламен Капинчев	
Когато те обичах...	51
Изповед	53
Две звезди – две сълзи	54
Семейство различни	55

„Само любов”

автори: Валенин Ангелов, Валя Петрушева, Галина Москова,
Емилия Ангелова, Марина Рашева, Моника Атанасова, Надежда
Павлова, Пламен Капинчев, Ралица Рашева, Тодор Лицов, Тодор
Тонков

Издават Община Лясковец и НЧ „Напредък - 1870” гр. Лясковец

© Росица Петрова, редактор, 2018

© Десислава Цуцулова, художник, 2018

© Тодор Тонков, дизайн и предпечатна подготовка, 2018

Лясковец, 2018 г.

